

ESRA UÇAR

Kanatlarım Hep Can Acısı

DESTEK YAYINLARI: 520

EDEBİYAT: 187

KANATLARIM HEP CAN ACISI / ESRA UÇAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı

Editör: Devrim Yalkut

Son Okuma: Kemal Kırar

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Ocak 2015

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-29-4

© Destek Yayınları

Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset - Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

ESRA UÇAR

Kanatlarım Hep Can Acısı

Vurulunca kanatlarından selvi gölgesine düşer aşk.

Kader diyordu hep... çözemiyordum.

*Belki kader hayatı akışından zorla uzaklaştıranlara kurulmuş
tuzaklardı. Varoluşu kurcalamanın, çizgiden çıkmanın,
soluğu tutmanın, yürünecek yolda koşmanın cezasıydı belki.*

*Işığın etrafında çırpınan pervaneye bakıyorum.
Acıyla tutunuyor cama. Ayakları yanıyor eminim.
Birkaç saatlik ömrü kaldığını biliyor mu acaba?..
Çek ayaklarını üstümden... öleceksin böcek!*

-1-

Yanımda uzanmış, bir eli yastığının altında, uzun zamandır uyuyan genç adama bakıyorum. Kuştüyelerine gömülmüş yüzünü seyrediyorum; uzun kirpiklerini, ince dudaklarını, kızıla çalan saçlarını... Çilleri var onun da. Bir bebeğinki kadar yumuşak bukleleriyle oynuyorum... Mavi keten nevresime serpiştirilmiş küçük balık işlemeleri arasında denizin dalgaları gibi görünüyorlar. Ne kadar huzurlu bir ifadesi var. Oysa sıçrayıp duruyor uykusunda. Bacağındaki sargıdan sızan kan çarşafıta kırmızı mercanlar gibi izler bırakıyor.

Yastığımı kabartıp sırtımı yaslıyorum, sabahlığının eteklerini dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. Yanı başımda, gece lambasının hemen yanında duran kalın zarfı alıyorum, kaldığım yerden fotoğraflara bakmaya devam ediyorum. Zeytin ağaçlarının altında, yüzlerindeki derin çizgiler sırtlarındaki küfe halatlarının devamı gibi duran yaşlı çiftin arasında, simsiyah saçlı güzel gözlü bir kızla birlikte gülümsüyor. Kartı çeviriyorum: Eylül 88/Marsilya. Diğerrinde kızlı erkekli bir grup genç, fona denizin ortasındaki Özgürlük Anıtı'nı yerleştirmiş, bisikletlerinin üstünde zafer işareti yapıyorlar: Nisan 86/New York. Sonraki fotoğrafta yemyeşil yap-

raklar arasında, mor, sarı ve portakal rengi desenleriyle büyüleyici güzellikte bir kuş, yavrusunu çiseleyen yağmurdan korumak için kanatlarının altına almış, kameraya gülümsüyor adeta: Haziran 87/Rio. Sonrakini alıyorum elime... kanım çekiliyor. Toprak yolda kafası kopmuş bir at, yıkılmış ahşap barakalar, etrafa yayılmış kadın erkek onlarca ceset... ve küçük çocukların cansız bedenleri. Bir toz bulutu kaplamış ortalığı. Yangın alanı her yer: Mayıs 90/Kuveyt, sadece iki ay öncesi. Bir sonrakinde ise enkaz yığınının yanında bir adam, küçük bir kız çocuğunun kanlar içindeki bedenini havaya kaldırmış, bağıyor... Etrafında ağlayan, feryat eden, koşturan başka insanlar... çoğu yaralı. Bir diğerinde birkaç çocuk tek sedyeye sıkıştırılmış. Elleri, ayakları öyle küçük ki... Hepsi vurulmuş. Mideme bir sancı giriyor. Çeviriyorum kartı: Beyrut-Lübnan/89. Toprak yollara dizilmiş tanklar, un ufak olmuş binalar, harabe kentler, parçalanmış bedenler... Savaşın en acımasız, en soğuk, en iğrenç yüzü karelerde. En az yirmi fotoğraftan sonra, tam bir başkasına daha dayanamayacağım hissiyle hepsini elimden bırakacakken, Maria çıkıyor karşıma. Maria ve ailesi. İki küçük erkek çocuk, geniş omuzlu bir adam, başında yemenisi ile Maria, salıncaktalar: 77/Marmaris. Ne kadar mutlu görünüyorlar. Sonraki fotoğrafta ise elime bir iğne batıyor sanki; saçsız, kaşsız, kirpiksiz Maria, kolunu oğlunun omzuna dolamış, yüzünü güneşe dönmüş, hayatı içine çekiyor adeta. Maria... Hiç tanışmadığım ama hayatını değiştirdiğim Maria... Birbirimizi hiç tanımamıştık ama kaderlerimizin en keskin köşelerine yerleştirilmiştik.

Fotoğrafları komodinin üstüne bırakıyorum. Yunuslu cam fanusla, Cem'e sarıldığım fotoğrafın arasına. İki karış alana kaç dünya sığıyor bir anda... kaç öykü. Evet genç adam... demek yangınlarımızı anlatacağız birbirimize... arkadaşlarımızı, aşkla-

rımızı, düşlerimizi... Çocukluğumuzun salıncaklarını, kumdan kaleleri... Gitmeleri, dönmeleri, sevgileri, acıları, gülmeleri... ve ölümleri. İyiyle kötünün bahçesinde gezmelerimizi... bulduklarımızı, kaybettiklerimizi...

“Hepsini anlat” demişti uykuya dalmadan önce. “Her gününü bilmek istiyorum.” Her günümü anlatmak istiyorum ben de... ilk defa... ilk defa gerçekten istiyorum. Doğduğum günü, ilk doğum günümü, annemi, adayı, denizi, yunusları, Gülüm’ü, yüzünü hayal meyal hatırladığım babamı... Ve yangını. Beynimde kapalı bir kutuya sakladığım o kıpkırmızı yangını. Madem kalmaya karar verdim... madem buluştuk... madem anlatacağız hepsini... nereden başlayacağımı bulmalıyım.

Onun zamanları ne kadar net. Resimler var ve tarihler... Benim içinse sadece Cem’den öncesi, Cem’den sonrası. Yıldızlar olmasa ayı güneşten ayıramıyorken kaç zamandır, şimdi... sıraya koyabilir miyim hepsini?

Adadan başlamalı... çocukluğumun en uzun anısı. Sonra okul yıllarını anlatırım. Denize hasret geçen kışları. Büyüdüğüm evi, sakin semti, küçük bahçeyi, Muhiddin Amca’nın tavuklarını... Dut ağacından düşüp kümesi kırışımı, okul dönüşleri cadı kadının zilini çalıp kaçışlarımızı, “parasını annemden alınız” diye kuförden manava tüm mahalleyi gezdirip, bir taraftan simitlerini yediğim yaşlı adamı.

Birkaç defa havanın karardığını fark etmeyip, arkadaşlarımla oynamaya daldığım için annem beni hiçbir yerde bulamayınca, polislerle birlikte, ellerinde fenerler, civardaki tüm bahçeleri ve küçük koruluğu didik didik aramışlardı. Bir cuma günü de okulda, spor salonundaki minderde uyuyup kalmıştım. Uyandığымda çoktan sabah olmuştu ve hademeler, sıkı bir cezadan kurtulurum umuduyla, evden önce sokağın başındaki karakolu aramışlardı

yine. Neyse ki beni seviyorlardı. Annem her seferinde, “Babasız çocuk yetiştirmek nasıl zor bilemezsiniz” diye başladığı için alttan alıp duruyorlardı.

Ayça’yı da anlatmam lazım. Teneffüs zili çaldı mı nasıl da Charlie’nin Melekleri oluverirdik bir anda... Ben Sabrina o Kelly olurdu. Üçüncü kimdi hatırlamıyorum. Aslında hatırlayamadığım şeylerin beynimin içinde bir yerlerde olduğunu, bir sebeple, istemediğim için hatırlamadığımı hissederim hep. Hafızam o kadar güçlüdür ki, unutmak isteyip unutamadığım onca anı dururken, hatırlamak isteyip bir türlü çıkaramadıklarım deli eder beni. Babam mesela... Bazen rüyamda görüyorum. Beni kucığına alıp seviyor. Şömineyi, bebeği ve alevleri hatırlıyorum uyandığımدا. Hep kâbusa dönüşüyor sonunda rüya. Hâlâ görüyorum bu kâbusu. Ve ter içinde uyanıyorum.

Ne komik... Gecenin bu vaktinde tüm bunları yanımda uyuyan kıvrırcığa anlatmak için nasıl da garip bir istek duyuyorum. Oysa daha dün... çalmadan kapımı sadece üç beş saat önce, dönüşüm yoktu artık mavilerden. O ılık sudan ne ayaklarımı çıkarasım vardı ne ellerimi ne rüyalarımı bir daha. Deniz kızları sarmıştı etrafımı yakamozların arasında, biri bir şarkı fısıldıyordu kulağıma çırpıntılı suda, biri saçlarımla oynuyor, biri tenime değip geçiyordu yavaşça. Şimdi ise anılarımı sıraya koymaya çalışıyorum, duvarlarda kahve kokusu, içimde garip bir kıpırtı. Öyle soluksuz kalmışım ki maviliklerde... şimdi yeni doğan bebeğin ilk nefes acısı sanki ciğerlerimde... bir de garip heyecan dizlerimde.

Ona daha neler anlatsam acaba? Ayça’yla ilkokuldan sonra yollarca, o evlenip okyanuslar ötesine yerleşinceye kadar, sırları-

mızı, hayallerimizi, gözyaşlarımızı, çiçekli zarflara hapsettiğimiz mektuplara döküp, hiç görüşmeden onca zaman ne garip ve ne yoğun bir arkadaşlık yaşadığımızı da anlatsam mı? Sakladığım mektupları okusam tek tek... Gerçi bazılarını, birisi bulur korkusuyla atmıştım. Neden acaba? Bu utanma duygusunu kim yerleştiriyor içimize bu kadar kuvvetli hep merak ederim. Kalanlar ise dolabın yanındaki eski sandığın içinde saklı. Mevsim başlarında yazlıklar kışlıklar yer değiştirdikçe onları bir kere daha okurum. İçim sızlar ama bir yandan da gülümserim. Çocukluğumu, bütün o yaramazlıkları, Cem'le adada geçen tüm o yazları, güneşin batışıyla sınırlı olsa da sahip olduğum özgürlüğü çok özlerim.

Cem'le beraber büyüdük biz. Onca yaz, onca mavi, onca aşk... Babası balıkçıydı Cem'in. Hüseyin Kaptan. Annesi adanın tek ev yemekleri yapan lokantasını işletirdi. Meydandaki çarşının tepesinden iskeleyi gören o küçük yer, dantel perdeli pencereleri, kırmızı örtülü tahta masaları, leylaklar sıkıştırılmış kolalı peçeteleri ve en çok da kiraz ağacının altında duran şövale ile aklımdadır hep. Ne güzel yemekler yapardı Şennur Teyze. Masalar toplanıp bulaşıklar yıkandıktan sonra kahve içmeye gelen eş dost olmazsa, geçerdi tuvalin başına, bağlardı beline kaptığı bir örtüyü, ayakları sallanan bir taburede renk renk boyalar, alır getirirdi martıları, yelkenleri, balıkçıları, kimi gün arsız kimi gün uyuşuk dalgaları mavi duvarlara. Yüzü hep gözlerimin önünde. Mağrur kadını, dimdik yürürdü. Gülümserdi hep. Hüseyin Amca'yı da çok sevdim. Balıkta değilse ya uyurdu kiraz ağacının gölgesinde ya kızdırmak için Şennur Teyze'yi, alırdı eline fırçayı, olmadık şeyler eklerdi resimlere... kaçardı sonra hemen gülerken. Cem'le ben görmemiş gibi yapardık ama fırçayı yerdik. O koşmuş yangında ilk. Babamın iyi arkadaşımıymış. Hep birlikte olduğumuz zamanları hatırlıyorum. Küçüktüm... büyümek hiç istemezdim.

Ve sörler... Sörleri anlatsam ona. O gizemli, uzun, koyu elbiseleri içinde beni hep korkutan ama tüm yaşamımı etkileyen o kadınları.

Bir Fransız okulunda geçirdim ilk gençlik yıllarımı ben. Gariptir Cem de bir başkasında. Yaramaz bir çocukmuşum, annem öyle derdi, ortaokulda beni yatılı verdi, kendisi de teyzemin yanına taşındı, Ayvalık'a. O İstanbul'dan, ben de Cem'den uzaklaşalım istiyordum. Ama lise ikiye geçtiğimde, çok sıkılıp dayanamaz hale geldiğimde, büyükannem aldı beni yanına. Neyse ki büyükanne olmak için çok gençti ve bana çok yakındı. Ondan başka kimsem yoktu zaten. Canım Gülüm... Benim yüzümden işleri aksadı, biliyorum. Beni sevdi hep, beni korudu.

Paten kayarak, bahçelerden elma, armut çalarak gittiğim ilkokuldan sonra çok şaşırılmıştım bu binayı görünce. İçime bir sızi yerleşmişti. Soğuk, gri taşlarla çevrili, sınıf pencerelerinin açıldığı avlu, binanın tam ortasındaydı. Mermer merdivenli yönetim binası, bayrak direği, giriş çıkışın yapıldığı büyük yeşil demir kapılar, uzun çeşme, ortada tek bir ağaç, camekânlı kantin, erkeklerin okulu ile aramıza set çekmiş başka büyük demir kapılar... Okulum küçük bedenimin karşısında oldukça ürkütücüydü. İlk aylar gökyüzüne kadar çıktığını sandığım neredeyse yüzlerce basamaklı merdivenler, zaman zaman kaybolduğum uzun koridorlar, en keyifli saatlerimi geçirdiğim, rengârenk küçük şişelerle dolu kimya laboratuvarı ve girmemiz yasak olduğu için daha ilk hafta keşfettiğim, bodrumun sonundaki iki parçalı büyük kapı... On bir yaşın getirdiği sınırsız hayal gücü ile nerelere açılmadı ki o dev kapı; büyücünün evi, uzaylı yaratıkların dünyadaki merkezi, çocuk yiyen canavarın ini ve son olarak da cüzamlı bir keşişin yaşadığı pis kokulu, kapkaranlık oda. Kaç kere sörlerin ekmek ve su götürdüklerini görmüş, birkaç defa da ağlama sesleri duymuştum. Çocuklar

avlude oynarken, boyları dökük tırabzanlara tutunarak o soğuk, rutubetli bodruma gizlice inmek, kapının dibinde çömelerek uzun uzun içeriyi dinlemek neredeyse saplantı haline gelmişti. Eskisi kadar hareket imkânım yoktu. Çıkmaz sokaktaki evim, cadı kadının bahçesi, bisiklet yarışları, yandaki koruluk şimdi ders aralarında güvercin beslediğimiz taş bir avluya dönüşmüştü.

Artık tüm yaşamım, içinde kaybolduğum hissi uyandıracak kadar yüksek tavanlı sınıflar, uslu uslu tabağımdakileri bitirmeden çıkamadığım yemekhane, kopya vermeyen ve derslerde konuşmayan cici kızlar, mavi beyaz bir forma ve bu avlu olup çıkmıştı. Tek eğlendiğim yer yatakhaneydi. Akşamüstü kantinden aldığımız çikolatalarla kendimize nefis ziyafetler çeker, ne oyunlar uydururduk.

Sörlere ise benim için çok özeldi. Özel ve gizemli. Bazen gizlice, o elbiselerin içine girmek, boyunlarındaki haçları avuçlarımda sınımsız tutmak isterdim. O zaman Tanrı dedikleri o büyük güce ulaşım onunla konuşabileceğimi, hayatım boyunca bir tam günü birlikte geçiremediğim annemi, çok özlediğim babamı, benim tek dostum Gülüm'ü ve tabii Cem'i hep bir araya getirebileceğimi, adadaki yazlığa bir an önce dönebileceğimi ve çok mutlu olacağımı düşünürdüm.

Bir gün sanki mucize oldu. Okul müdürünün yeni gelen coğrafya öğretmenine bodrumdaki kapının Tanrı'nın evine açıldığını söylediğini duydum. Üstelik o koca kapı kilitli bile değildi! Doğru ya, sadece aşağıya, bodruma inmek yasaktı, kimse oradaki büyük kapıyı açamazsınız dememişti. O gece hiç uyumadım. Sabahın ilk ışıkları camda belirmeye başlayınca kendimi koridora attım. Ayağımda pufidik terliklerim, elimde küçük mumum, kalbimin duvarlarda yankılanan sesi, bana saatler kadar uzun gelen yürüyüşten sonra aşağıya indim. Kapının önüne geldiğim-

de bacaklarımın titremesine engel olamıyordum. Bir süre içeriyi dinledim... hiç ses yoktu. Mum sönecek diye ödüm kopuyordu. Uzun süredir harcamadığım enerji birikimi ile kapıyı ittim. Gırcıdayarak açılıverdi. Korkudan ölebilirdim. İşte Tanrı'nın evine giriyordum. Ya bana kızarsa diye düşünürken içeri girmiştim bile. Hayatımda görmediğim kadar büyük resimler ve heykellerle dolu, tek candan giren loş ışık huzmesinin içeriyi aydınlattığı, kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar değişik bir yerdi burası. Bildiğim evlere benzemiyordu. Bir ev ancak bu kadar gizemli olabilirdi.

Bana Tanrı'dan ilk kez büyükannem söz etmişti. Babamın ölümünden sonra karabasanlar görüp uyandığım gecelerde yanıma gelir, gökyüzünde pırıl pırıl parlayan yıldızları gösterip, hepsinin O'nun sihirli taşlardan yapılmış evleri olduğunu, babamın da şimdi orada yaşadığını söyler, masallar anlatırdı. Tanrı çok sevdiği insanları kendi köyüne almış. Orada her şey çok güzelmış. Pırıl pırıl güneş, çiçek dolu bahçeler, yol kenarlarında ırmaklar, dallarında perilerin oturduğu ağaçlar, kurabiye evler, yazın yağan ılık kar, konuşan balıklar, terzi tavşanlar, bilge kediler varmış... Ceylanla aslan, kurtla kuzu arkadaşmış... İstedığımız yere uçabilir, istediğimiz kadar suyun altında gezebilirmişiz... Beni niye burada bıraktığını anlayamazdım ama babam oraya gittiği için sevinirdim. "Birisini gerçekten seviyorsan onu bırakabilmelisin" derdi. "Herkesin yaşayacakları başka başkadır. Sonra bir gün, nasıl olsa buluşuruz." Ben de bıraktım sevdiklerimi. Bırakabildim. Neyi yanlış yaptım, neyi yanlış anladım bilmiyorum ama çok, çok uzun zaman acı çektim. Her seferinde.

Eğer bir yıldızın, arkasında sarı ışık bırakarak kaydığını görürsem, babamın bana el salladığını anlayabilirmişim. Uzun yıllar, geceleri gökyüzüne bakıp, el sallamasını bekleyerek uyuduğumu

hatırlıyorum. Hâlâ ne zaman bir yıldız kaydığını görsem, yüzlerce öpücük yollarım.

Bana değişik bir dilde bazı sözcükler de öğretmişti Gülüm. Bunları içimden bile söylesem Tanrı duyar, beni dinlermiş. “Soruların olacak her zaman, O’na sor, mutlaka cevap verir, çok dikkatli bak hayata” derdi. On iki yaşındaydım, gizlice evine girmiştim ve şimdi ne soracağımı bilmiyordum. Uzun tahta sıraların arka arkaya dizildiği salonu geçtim. En öndekine yavaşça oturdum. Misafirleri çok oluyordu herhalde, bizim evdeki koltuklara benzemiyorlardı. Melekler, bulutlar, hayvanlar, kadınlar, erkekler, çocuklar, savaş arabaları, meyve bahçeleri, uzun sofralar... Ne olduklarını anlayamadığım ama çok etkileyici resimlere büyülenmiş gibi bakakaldım. Karşıdaki büyük vitray camların iki yanında yüzlerce küçük mum yanıyordu. Biraz ileride tahta bir sopaya kollarından ve bacaklarından çivilerle asılmış İsa Peygamber duruyordu. Bunu bize okulda anlatmışlardı, korkunçtu... Bir insana nasıl böyle bir şey yaparlar hiç anlamamıştım. Meryem Ana’yı da tanımıştım. Yüzünde acı mı tatlı mı çözemediğim hafif bir tebessümle ellerini bana doğru uzatmış, “Hadi gel, eteğimin yanına uzan, ben okşarım başını” der gibi bakıyordu. Başka heykeller de vardı... Büyük büyük sütunlar, camın hemen altında, üstlerinde şamdanların pırl pırl parladığı, işlemeli örtülerle kaplı uzun masalar, kapının girişinde henüz yakılmamış mumların yığıldığı açık dolap, sıra sıra raflarda kitaplar, ansiklopediler... ve isli bir koku. Değişik bir salondtu. Yatak odası yoktu galiba... mutfak da. Burası dinlenme evi olmalıydı. Yukarıda, bulutların arasında daha güzel manzaralı bir evi vardır kesin, diye düşündüm.

Tanrı’yı iyice merak etmiştim. İlkokulda bir hoca “O’nu görmezsiniz” demişti: “O çok güçlüdür, çok iyidir. Her şeyi O yapar, O verir ve O alır götürür. Siz hep iyi şeyler için dua edin.” Düşün-

müştüm. “Çok iyiye aslanların ceylanları parçalamasına neden izin veriyor?” diye sormuştum. Başka şey yiyemezler miydi?.. Soru sormak ayıpmış. Sustum. Ama çok büyük olduğunu biliyordum... Yüzü insan yüzü gibi miydi acaba? Dünyadaki her varlığı O yarattığına göre çok çalışıyor olmalıydı. O’nu, insanlar, hayvanlar ve bitkiler olmak üzere üçe ayrılmış dev bir fabrikada, sınıflarımızdaki gibi tahta sıralara dizilmiş, sürekli yeni türler üretmek için çalışan kanatlı melekleri, birkaç kat yukarıdaki ofisinden seyrederken hayal ettim. Çok yaşlı olduğu söylenirdi. Herhalde upuzun beyaz bir sakalı vardı... Erkekse tabii. Erkek olduğunu kim biliyordu ki? Vücudu gözlerle kaplı olmalıydı. Gözler ve kulaklar. Belki bu yüzden kimseye görünmüyordu. Neden acaba?.. Herkes O’nu biliyordu nasıl olsa. Ne olur görünseydi, soracak o kadar çok sorum vardı ki. “Umarım düşündüklerimi duyup şimdi karşıma çıkmaz” diye mırıldandım. Hiç hazır değildim. Birden gözümün önüne pamuk tarlası gibi bir sakalla birleşen dev bir elbisenin bulutlardan etekleri geldi. İnce, upuzun tahta bir merdivene tırmanıp pamuklarla bulut arasına giriverdiğimi hayal ettim. Dizlerimi karnıma çektim, bulutu kabartıp yastık yaptım. Loş bir beyazlık. Şennur Teyze’nin peçetelerindeki leylak kokusu isli kokunun yerini alıverdi.

Tahta sıralardan birinde uyumuşum. Bazı yerlerde kendimi rahat hissedip, orada uyuma gibi garip bir alışkanlığım vardı. Çok sevdiğim biyoloji öğretmeni Sör Marie uyandırmıştı beni... Otuzlarını çoktan geçmiş yaşlı kadın her zaman bilge bir edayla konuşur, en yaramaz çocuğu bile bakışıyla yerine oturturdu. Sert biri değildi aslında, griye çalan gözlerinde bir büyü vardı sanki. Koridorlardaki mum boya resimlerde en çok o vardı. O ve simsiyah saçlarındaki beyaz perçemi. Tam alınının üstünde.

O gün uzun uzun konuşmuştuk. Pazartesi ve perşembe öğle

yemeğinden sonraki uzun aralarda, hiç kimseye bahsetmemem şartıyla, buraya gelebileceğimi söylemişti. Çocuklar öğrenirlerse oyun alanına çevirebilirlerdi. Söz verdim. Artık hayatıma yeni bir heyecan girmişti. Bütün o büyüleyici resimlerin altında, Sör Marie'nin getirdiği harika böcekleri, bitkileri, okyanusları, yağmurları, balinaları anlatan kitapları okumak, sıkıcı derslerden bin kat daha güzeldi. Tanrı'nın bu kadar çok canlıyı tek tek, hepsi birbirinden farklı bu kadar ilginç özellikle yaratmış olması inanılmazdı. "Nimet doludur dünya, her şey vardır, yine de şaşırtacak seni insanoğlunun açlığı" derdi. Yazardım söylediklerini sayfaların kenarına. Anlamam uzun sürecekti.

Ah o güzel, sakın kilise... Hayatım boyunca sığınacağım, sonsuzluk duygusunda kaybolduğum nemli havası, gıcırtilı tahta sıraları, hüzünlü orgu, saatlerce bıkmadan seyrettiğim resimleri ile tüm varlığımı, huzur olduğunu tahmin ettiğim duyguyla sarıp sarımalayan küçük kilise. Dualarımın mumları, hüznümün şarkıları...

Ve hep kulaklarımdaki o ses: "Onu sen öldürdün..."

-2-

Onu benim öldürdüğümü de anlatsam mı acaba?.. Uyanıp beni dinler mi? Bu sesin beni yavaş yavaş nasıl erittiğini, ruhumu nasıl küçük parçalara bölüp işkence ettiğini duyar mı? Beni affeder mi? Çok küçüktüm desem... istemeden oldu desem... hatırlamıyorum desem... sadece bir kâbus sanki desem... desem ki... O bir kazaydı. Çocuklar babalarını öldürmez ki. Çocuklar ölümü bilmez.

Hep başka bir ben hayal ederdim. Ben, ben olmaktan yorulduğumda, o ben olsun. Bir gün o ben, bir gün ben. O ben olduğu bir gün, yavaşça eşyalarımı toplamak isterdim – yalnızca çok sevdiğilerimi. Ve gidivermek. Uzaklara... Önce vapura binsem derdim, sonra trene sonra uçağa... En son, külüstür bir otobüsten insem tozlu bir durakta. Ve artık ben, ben olmasam. Dünler hiç olmasa... Yalnızca yarın. Tek bir yarın yeterdi bana. Dünü olmayan tek bir yarın.

Boş bir otel odasında bulsam, derdim, kendimi. Valizden çıkardığım eşyalara baksam bir yabancınkilere bakar gibi. Hepsinin atıversem bir anda, bejleri, kahveleri, grileri... Gidip kırmızı bir elbise alsam kendime. Ve kırmızı ayakkabılar, topuklu. Adım Gülizar olsa. Ya da Sebahat... Sigara içsem paket paket. Köşedeki ucuz kuaför dükkânında saçlarım sarıya boyanırken, sıcak suya